

Med dette brev vil jeg gøre mit bedste for at forklare dig, hvorfor jeg ønsker at lave en måge om til et monument.

Jeg hørte en lyd fra stuen, som løsrev mig fra mit arbejde. En grøn guldbasse lå i vindueskarmen og kæmpede for at komme ud. Sådan en havde jeg aldrig set før, jeg kendte ikke dens navn, men jeg blev ramt af skjoldets dybe grønne farve, som skjulte endnu flere farver. Nu åbnede jeg vinduet, og så foldede den sine skarabævinger ud, så fløj guldbassen ud til solen, væk fra mig, og nu forstod jeg, at den var kommet til mig som et symbol.

Den bad mig om at lede efter noget.

Jeg læser: Man lagde en hellig amulet formet som en skarabæ på mumiens bryst. Så kunne hjertet nemlig forholde sig i ro og ikke tale over sig nede i underverdenen, hvor man vurderedes som egnet til et efterliv eller ej.

Jeg læser: Skarabæen er en hieroglyf for solguden, og dens opgave er at rulle den brændende lyskugle hen over himlen. Om morgenen er solen først et barn, til middag er den voksen, og om aftenen er den blevet gammel. Så ruller skarabæen solen ned til underverdenen, så alle nattens stjerner kan træde frem. At bringe lyset ned til mørket, det synes jeg er et stort ansvar.

Jeg falder over en sætning i Biblen:

***Duens vinger er dækket med sølv,
dens fjer med gulgrønt guld***

og begynder at græde, fordi det får mig til at tænke på min guldbasse.

Goethe skriver: Farverne samler sig i et harmonihjul. Gul forbinder vi med solens varme og lader til at komme os i møde, mens blå tilhører kulden fra det uendelige mørke rum og lader til at være på vej væk fra os.

Men hvad ser jeg i bunden af farvehjulet, hvor gul og blå mødes? Her ligger grøn og hviler sig og giver mig en guddommelig ro. I den grønne farve er lyset og mørket forenet. At forstå dette får mig til at græde endnu mere, for nu ved jeg endelig, hvorfor grøn altid har været min yndlingsfarve.

Alle disse smukke ting. Jeg er nødt til at sunde mig, jeg går en lang tur med min gravhund, vi kaster frisbee på store græsplæner, går gennem kirkegårde, nu ligger hun på mit bryst her på sofaen og laver små drømmelyde, men jeg har slet ikke været til stede, mit blik har været vendt indad, jeg har mediteret over grøn:

Tænk, at lyset og mørket gemmer sig i det grønne. En farve med så store modsætninger. Jeg mærker farven som et væsen med en kompliceret personlighed, et hus med mange værelser, som man skal igennem, og på vejen opdager man endnu flere uåbnede døre. Jeg ønsker for mit liv, at det får farven grøn. Jeg ønsker for min kunst, at den leger med alle de grønne toner, som verden kan manifestere. Alle udsvingene mellem guld- og gulgrøn, lime og slim og opkast hen til det aquagrønne, smaragdglitrende, kølige ædelstensgrønne. Som alle gemmer sig i skjoldet på den grønne guldbasse.

Pludselig gik en drøm i opfyldelse: Jeg fik mulighed for at lave en udstilling om den forlystelsespark, jeg knuselskede som barn. Et glimt af lykke fra dengang ramte mig igen. Hvordan kan jeg beskrive den følelse for dig? Hvordan det kildede i min mave bare af at gå og fantasere om figurerne? Som om de sagde, at vi var allierede. Hvordan kan jeg beskrive min kærlighed til det sted? At jeg brugte parkkortene som bogbind til alle mine matematikbøger, så jeg havde noget relevant at kigge på?

Nej, det *var* faktisk en drøm, som gik i opfyldelse.
I min drømmebog 6. december 2020 står der:

***Jeg svæver i luften som en engel, eller en drone, over BonBon-Land.
Jeg svæver omkring rutschebanen Vildsvinet, som har to store buer i sin bane,
og en vogn er ved at blive hejst op.
Jeg svæver ned til en butik i parken med kasketter, tøj og ting,
siden forbi nogle høje smalle træer, der gror tæt op ad rutschebanen.
Her er en særlig ro i drømmen,
som om man kan mærke bladenes bevægelser i træerne.***

Drømmen blev i min krop, følelsen af at svæve frit var vidunderlig. I mine drømme kæmper jeg ellers sådan for at lette. Jeg begynder at gå dagligt med min grønne mågekasket fra BonBon-Land, den føles som min hemmelige rustning. Jeg opdager, at der i hieroglyfferne for ordet 'land' findes et symbol, som ligner tre smalle træer, der svajer blidt i vinden.

Jeg tror, at drømmen hviskede, at denne udstilling ville ske.

Jeg bliver inviteret til kaffe i BonBon-Land, som de serverer i en stor hundeputrakop, mine hænder ryster. De viser mig rundt i parken, som jeg kender ud og ind. Vi går forbi bakken med det store forladte udkigstårn. Vi får øjenkontakt, det er jo den samme måge, som har svævet over mit hoved de sidste to år. Her står den så, gigantisk i størrelse, klar til at lette, og minder mig om alle de gange, jeg som barn stod oppe i dens kraniums-hule sammen med min familie og kiggede ud over paradiset. Nu er stien op til bakken spærret, og alger gror på mågens vinger.

Solen rammer fuglen, som sender mig et blink med øjet, og nu begynder dens fjer at skifte farve. Guldbassens grønne farve glider ud over hele kroppen og brænder sig fast. Den store måge er forvandlet til en ædelsten. Jeg tager hjem og arbejder videre på min udstilling, men kan ikke glemme synet. Jeg har fået et ønske, der er så stort, at jeg er nødt til at skrive det her alt for lange brev til dig.

Jeg ved ikke, hvem du er. Måske er du en ven, som jeg ikke har mødt endnu? Måske er du typen, som elsker kunst af hele dit hjerte. Måske har du grønne pengesedler, som ikke ved, hvor de skal flyve hen. Måske er du flere personer, måske er du en by. Jeg drømmer om at samle os og med fælles hånd få skabt kunstværket, som jeg ikke har råd til at lave alene.

Jeg drømmer om at lave et monument.

Jeg har fundet en folie, som mågen kan pakkes ind i. Men hvorfor skal det ske? Er det ikke synd at pakke mågen væk, når den nu er så flot i sig selv? Kommer jeg ikke til at forstene fuglen ved at begrave dens ansigt i samme farve som resten af kroppen?

Jeg forstår ikke mit eget ønske, så jeg må læse videre og opdager:

Jung fortæller, at stenen er et symbol for selvet, fordi stenen er komplet. Den består, uændret, gennem årtusinder. Vi drages nogle gange mod en særlig sten, som om den gemmer på noget uforklarligt, der fascinerer os, og vi kan ikke lade være med at samle den op og tage den med hjem. (Jeg har selv en skuffe med gode sten fra stranden.)

Vi mærker et glimt af evighed i bjerget såvel som i perlegruset. Stenen hvisker til os om en lighed mellem den og noget uforklarligt fra vores inderste væsen, som også er evigt. Mennesket har altid brugt sten til gravsteder. Vi har altid samlet sten til hellige steder og mindesmærker, og i visse folkefærd mente man ligefrem, at den afdødes sjæl levede videre i sin gravsten.

Jung fortsætter med at give mig mulige svar: Også ædelsten optræder i vores drømme som et symbol for selvet. Derfor har vi en intuitiv fornemmelse af, at der i krystallernes døde materiale gemmer sig noget åndeligt. Kroppen og ånden mødes i ædelstenen.

Ligesom i farven grøn forstår jeg nu, at der i ædelstenen gemmer sig foreningen af ekstreme modsætninger.

Jeg kommer tilbage til BonBon-Land, og denne gang har jeg fået lov at blive her natten over for mig selv. Solen står højt, men så snart den går ned, bliver her sort af flagermus. Der findes flagermus i BonBon-Land! Det er nymåne i nat, så stjernerne vrirler også frem. I den yderste del af parken finder jeg de smalle træer fra min drøm. De står majestætisk på række og hvisker med bladene. Da stjernerne begynder at forsvinde, sniger jeg mig op på den spærrede bakke og finder vej ind til mågen. I kraniet ser jeg solen stå op igen, og først nu mærker jeg, at mine læber er blevet skoldede af at være ude så længe.

Gennem et døgn har jeg fulgt solens kredsløb om BonBon-Land. Jeg tager mig til håret og begynder at grine, så mine læber sprækker til blods, for hvad skete der i den drøm, jeg skrev ned for nogle dage siden den 8. april?

***Jeg besøger et gammelt slot, som er et kunstakademi.
I en gigantisk kuppelsal går kunstnere og eksperimenterer med deres værker.
I midten af salen finder jeg en kunstner, som trækker sit værk efter sig.
Det ligner en vogn med store ballonlys.
De lyser op indefra, som var de lavet af glohedt glas,
der lige er kommet ud af en brændende ovn.***

I det inderste af mit sind går der et menneske rundt og trækker en solvogn. Prøver min drøm at sige, at jeg skal gøre skarabæens arbejde?

Jeg lukker øjnene og ser guldbassens grønne skjold, som i virkeligheden er flere farver på én gang. Guldbassens grønne farve beviser, at mørket og lyset ikke behøver at være hinandens modsætninger, men kan leve sammen i en farvedans, som en symfoni, en historie der gerne vil fortælles.

***Her er en særlig ro i drømmen,
som om man kan mærke bladenes bevægelser i træerne.***

Men hvad var det for en slags ro, jeg mærkede i den gamle BonBon-drøm? En stilhed dybt indefra gjorde mit ydre lydløst. Mens jeg svævede rundt i parken (ikke som en engel eller en drone, men som en guldbassemåge?), havde jeg nemlig accepteret, at jeg snart skulle væk derfra og videre til et nyt sted.

Mit monument er en gravsten, men det er en levende gravsten. Jeg havde hele tiden tænkt, at denne udstilling bare var en undskyldning for at få lov til at lege igen. Men nu forstår jeg, at jeg i virkeligheden er i gang med at lave et afskedsbrev til det ødelagte barn, jeg engang var. Et afskedsbrev, der ser ud som en ædel-gravsten med vinger. Så giver jeg slip på det barn og lader det trygt flyve væk og videre til et nyt sted. Og tilbage kan monumentet stå og fortælle en historie, som måske også er din.